

Ved Indførelse af en Folkeforsikring tænker man sig at faa Samfundets Udgifter bragt ned, men den højtærede Indenrigsminister nedsatte jo i sin Tid en teknisk Kommission til Overvejelse af, hvorledes vi kunde forene Folkeforsikringstanken med det, vi har nu, og i sin Beretning siger denne Kommission, at det vilde komme til at betyde langt større Udgifter for Samfundet i en lang Aarrække, op til 50 pCt. større Udgifter, og det er jo ganske naturligt, at det nuværende Slægtled vilde komme til at bære baade den nuværende Aldersrente og den kommende Slægts Aldersrente, fordi der selvfølgelig, hvis der skal være Tale om Forsikring, skal opsøres en Forsikringsfond. Den højtærede Minister har indset, at denne Tanke om en Folkeforsikring i et Land som vort er dødfødt, da vi i for lang Tid, nemlig i 30 Aar, har haft en anden Understøttelsesform, som vanskeliggør Gennemførelsen af Forsikring. Men saa siger Ministeren noget andet, nemlig at man jo bare kan lade Pengene gaa ind i Statskassen, bruge Statskassen som Garant for Folkeforsikringen og bruge Pengene som Hjælp til Aldersrente. Ja, jeg vil naturligvis ikke gerne bruge et uparlamentarisk Ord, jeg maa hellere lade være, thi jeg er ikke helt sikker paa, det kan faa Lov til at passere, og jeg vil heller ikke forsøge paa at finde et andet Ord. Jeg synes nemlig, det fremgaar tilstrækkelig tydeligt, at det, man her tænker paa, i Virkeligheden er dette: først til Dels at ødelægge Aldersrenten gennem det foreliggende Lovforslag og derefter lade den almindelige Befolkning betale en ekstra Skat. Denne Regering, som er kommet til paa Programmet: Skattenedsættelser, sysler med Tanken om at paalægge Befolkningen en særlig Skat, thi andet eller mere bliver det jo ikke. Man kan naturligvis paalægge Befolkningen en Skat, lade disse Penge gaa ind i Statskassen og bruge dem enten til Hjælp til det Bidrag, Statskassen nu giver, eller til Hjælp til Kommunerne, men det er og bliver en ny Skat. Man kan paalægge den paa samme Maade som de Skatter, vi har i Øjeblikket, men man kan ogsaa paalægge den paa anden Maade, nemlig som en Kopskat, hvilende paa hver enkelt, og det vil sige, at man saa faar en af de mest uretfærdige Skatter, vi nogen Sinde har haft, thi nu er det dog saaledes, at Statskassens Indtægter skaffes til Veje gennem en stærkt progressiv Skat, altsaa en Skat, som hviler haardest opad og lettest nedad, men en Kopskat vil hvile lige omvendt paa Befolkningen, og saa vil Befolk-

ningen komme til at betale den Aldersrente, som den nu har haft gennem mange Aar. Man er med andre Ord ikke tilfreds med de Millioner, man nu sparer. Man er ikke tilfreds med de 11 Mill. Kr., der spares straks, foruden de Millioner, man lader flyde ind i Kommunekasserne ved at spekulere i Kommuneraadens større eller mindre Villighed til at yde Penge, men man kan ogsaa tænke sig at paalægge Befolkningen denne saakaldte Folkeforsikring.

Jeg vil her gerne minde om den højtærede Ministers Ord i sin Tid, da han fremsatte Lovforslaget om Aldersrente. I Tidenden for 1921—22, Sp. 4126, siger den højtærede Indenrigsminister, at „denne Sags 30-aarige Historie i vort Land gør det naturligt nu at fortsætte paa det Grundlag, hvorpaa Støtten til de gamle hele Tiden har hvilet“. Ja, men jeg skulde dog tro, at den 30-aarige Historie ikke bandt den højtærede Minister mere end den 35-aarige Historie; man skulde dog tro, at den Omstændighed, at der er gaaet 4—5 Aar, siden Ministeren udtalte disse Ord, maatte binde ham endnu stærkere til at blive paa det nuværende Grundlag. Men jeg vil ogsaa gerne vise, at det ikke alene er os, der betragter Tanken om at tilvejebringe en Folkeforsikring ad den paa pegede Vej som uheldig, idet jeg skal henvise til en Artikel af Kontorchef Lassen i „Socialt Tidsskrift“. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere et lille Stykke. Kontorchef Lassen stiller selv det Spørgsmaal op: Vil en Folkeforsikring i Længden ikke blive billigere for Samfundet?, og herpaa svarer han: „Man skulde i og for sig synes, det var overflødigt at stille dette Spørgsmaal, da dets Besvarelse paa Forhaand maa være givet; Statens og Kommunernes Udgifter kan blive mindre, men Borgernes samlede Udgifter, direkte gennem aarlige Præmier og indirekte gennem det offentlige Tilskud, bliver ikke mindre, fordi man indfører en Folkeforsikring. Dyrheden eller Billigheden afhænger ikke af, om man vælger Forsikrings- eller Forsørgelsesvejen, men af det Maal af Forsørgelse, man mener bør blive de gamle til Del. Dette Maal vil rimeligvis blive opstillet nogenlunde ens, hvad enten man vælger Forsikrings- eller Forsørgelsesvejen, Spørgsmaalet har saaledes ikke principielt noget med Bekostningen at gøre.“

Jeg tror, dette er tilstrækkeligt til at vise, at man i mange Kredse her i Landet ser saaledes paa det, at det lader sig ikke gøre, og at det heller ikke paa nogen Maade forbedrer de gamles Kaar at indføre en Folkeforsikring. Det er ganske givet, at en